

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 05 stycznia 2016r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia V Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Marchwicka

Protokolant: Monika Furmanowicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia – Stare Miasto ---

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 grudnia 2015r. we Wrocławiu

sprawy

K. M. (1) (K. M. (1))

syna L. i M. z domu S.

urodzonego 07 stycznia 1993 r. we W.

PESEL (...)

oskarżonego o to, że

I. w dniu 6 listopada 2014 r. we W. użył przemocy wobec funkcjonariusza policji post. P. R. w postaci uderzenia i kopania, czym naruszył jego nietykalność cielesną podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych, w celu zmuszenia go do zaniechania prawnej czynności służbowej zatrzymania.

tj. o czyn z art. 222 § 1 k.k. i art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

II. w dniu 6 listopada 2014 r. we W., znieważył funkcjonariusza policji post. P. R. słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych.

tj. o czyn z art. 226 § 1 k.k.

* * *

I. uznaje oskarżonego **K. M. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku, a stanowiącego przestępstwo z art. 222 § 1 k.k. i art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 224 § 1 k.k. w zw. z art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. uznaje oskarżonego **K. M. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku, a stanowiącego przestępstwo z art. 226 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 226 § 1 k.k. wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. łączy wymierzone oskarżonemu kary pozbawienia wolności i orzeka wobec niego karę łączną w wymiarze **6 (sześciu)** miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 89 § 1 k.k. w zw. z art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego łącznej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata;

V. na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddaje oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora;

VI. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa i zarządza pozostawienie w aktach sprawy dowodów rzeczowych w postaci płyty CD z monitoringiem z wykazu dowodów rzeczowych Nr I/724/15 poz.1 k. 34;

VII. na podstawie art. 63 § 1 k.k., na poczet orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres zatrzymania w dniach od 06.11.2014r. godz. 07:45 do 07.11.2014r. godz. 13:35;

VIII. na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. i art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu w kwocie 448,72 zł, zaś na podstawie art. 1 i art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych wymierza mu opłatę w kwocie 120 złotych.

UZASADNIENIE

W wyniku przeprowadzonego postępowania dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 06 listopada 2014r. post. P. R. i post. P. C. pełnili służbę patrolową w mundurach służbowych w rejonie ulic (...) we W..

W czasie pełnienia służby zauważyli, że pod sklepem (...) przy ul. (...) grupa mężczyzn przytrzymała na ziemi agresywnego mężczyznę – K. M. (1), który jak się okazało wcześniej po wejściu do sklepu (...) wskoczył za ladę sklepową i uderzył pięścią w twarz pracownika sklepu (...), po czym został obezwładniony przez pracowników i klientów sklepu.

Funkcjonariusze policji przystąpili do zatrzymania K. M. (1). Z uwagi na to, że K. M. (1) nie wykonywał wydawanych mu poleceń, używał pod adresem P. R. słów powszechnie uznawanych za obelżywe, jak również uderzał P. R. pięściami po rękach, P. R. użył wobec K. M. (1) kajdanek na ręce trzymane z tyłu.

/dowód: zeznania świadka P. R. k.108-110, k.10

zeznania świadka Ł. C. k. 111-112, k.26v.

odczytane zeznania świadka P. W. k.6

odczytane zeznania świadka D. T. k.35

odczytane zeznania świadka W. W. k.62-63;

wyjaśnienia oskarżonego K. M. (1) k.19;

płyta z zapisem monitoringu k.20;

protokół oględzin zapisu z monitoringu k.38-40/

Ponadto podczas doprowadzania do Komisariatu Policji W. K. M. (1) wielokrotnie użył pod adresem P. R. słów powszechnie uznawanych za obelżywe, a podczas sporządzania dokumentacji trzykrotnie kopnął P. R. w nogę jak również groził pozbawieniem życia jemu i jego rodzinie w celu spowodowania aby P. R. odstąpił od czynności zatrzymania.

/dowód: zeznania świadka P. R. k.108-110, k.10

zeznania świadka Ł. C. k. 111-112, k.26v.;

wyjaśnienia oskarżonego K. M. (1) k.19/

K. M. (1) został zatrzymany w dniu 06.11.2014r. o godzinie 07:45 a następnie zwolniony w dniu 07.11.2015r. o godzinie 13:35.

/dowód: protokół zatrzymania osoby K. M. (1) k.3/

K. M. (1) 07 stycznia 1993r, jest kawalerem, pracuje za granicą z dochodem o różnej wysokości, wcześniej pracował jako kurier, nie ma nikogo na utrzymaniu.

/dowód: dane o osobie oskarżonego K. M. (1) k. 106, k.17/

Informacja policji k.28-29/

K. M. (1) był uprzednio karany za czyny z art.62 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

/dowód: dane o karalności oskarżonego 22-23/

K. M. (1) nie jest chory psychicznie i nie był chory w czasie czynu, nie jest również upośledzony umysłowo. Wykluczono inne zakłócenia czynności psychicznych mogące mieć wpływ na ocenę jego poczytalności w tym atypowy lub patologiczny sposób upicia alkoholowego w czasie czynu.

W czasie czynu w odniesieniu do stawianych zarzutów K. M. (1) nie miał zniesionej ani w stopniu znacznym ograniczonej zdolności rozpoznania ich znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem.

Nie było przeciwwskazań do jego uczestniczenia w postępowaniu karnym.

/dowód: opinia sądowo – psychiatryczna k. 49-51/

Na rozprawie w dniu 22 grudnia 2015r. (k.107-108) **K. M. (1)** nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i wskazał, że był wówczas pijany i nie pamięta zdarzenia.

W odczytanych wyjaśnieniach składanych w postępowaniu przygotowawczym K. M. (1) przyznał się do popełnienia zarzucanych czynów. Wyjaśnił wówczas że w dniu 06.11.2014r. spożywał alkohol z różnymi kolegami i w różnych miejscach i nie jest w stanie podać ile i z kom wypił. Jak podał pamięta że w związku z wypitym alkoholem był w jakimś amoku i wiele nie pamięta, jednakże w Ż. wywołał jakąś awanturę i szarpał się z funkcjonariuszem policji. Kolejny przebłysk miał już na komisariacie.

Wyjaśnił że był bardzo agresywny i możliwe że uderzył i kopnął funkcjonariusza który go zatrzymywał. Jak wskazał jest przekonany że wyzywał funkcjonariusza i używał wobec niego słów obraźliwych, jednak nie jest w stanie ich przytoczyć. Zdarzenie pamięta przez mgłę ponieważ był bardzo pijany. Wskazał, że nie jest w stanie powiedzieć, z którym kolegą był wówczas w Żabce. Wyjaśnił, że bardzo żałuje że doszło do takiej sytuacji z jego udziałem, jest mu przykro i jest pewien że przeprosi policjanta za swoje zachowanie. Jak podał sytuacja wydarzyła się dlatego że pokłócił się ze swoją dziewczyną i pił bez umiaru. Wskazał, że nie jest uzależniony od alkoholu, nie ma z nim problemu jak i nie jest uzależniony od innych używek, wczoraj po prostu stracił kontrolę nad sobą. (k.19)

Po odczytaniu powyższych wyjaśnień K. M. (1) oświadczył, że jak się obudził rano na komendzie to miał dalej w sobie alkohol, policjant, który go przesłuchiwał powiedział mniej więcej co się działo i on wszystko podpisał. Był wtedy przestraszony w takim stanie że mógł wszystko podpisać. Całego zdarzenia nie pamięta, teraz wie, że został zatrzymany w Ż. jednak nie pamięta kto z nim wówczas był.

Mając na uwadze powyższe ustalenia Sąd zważył, co następuje:

W oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd doszedł do przekonania, że zarówno sprawstwo jak i wina oskarżonego w zakresie zarzucanych mu czynów nie budzą wątpliwości.

Sąd zrekonstruował stan faktyczny niniejszej sprawy przede wszystkim w oparciu o zeznania funkcjonariuszy policji P. R. i Ł. C., którzy w sposób jasny, spójny i logiczny opisali zarówno przebieg zdarzenia, jak i zachowanie oskarżonego w trakcie zatrzymania w dniu 06 listopada 2014r.

Z zeznań świadków P. W. oraz D. T. można było natomiast wywieść że K. M. (1) będąc w sklepie (...) przy ul. (...) zachował się agresywnie wobec pracownika sklepu tj. D. T., przy czym ta część zdarzenia została objęta odrębnym postępowaniem (por. postanowienie o wyłączeniu materiałów k. 67).

Zachowanie to stało się natomiast powodem do tego, że K. M. (1) został obezwładniony przez pracowników sklepu wspólnie z klientami a następnie interwencję podjął umundurowany patrol policji tj. P. R. i Ł. C..

Analizując zeznania obu funkcjonariuszy policji Sąd miał na uwadze, iż zeznania złożone na rozprawie były uboższe w szczegóły w porównaniu ze składanymi w postępowaniu przygotowawczym. Nie powodowało to jednakże dyskredytowania ich relacji, bowiem mając na uwadze zarówno odległość czasową od zdarzenia do rozprawy, jak i charakter pracy świadków braki w pamięci były logiczną przyczyną takiego stanu rzeczy.

Zarówno P. R. jak i Ł. C. wskazywali zgodnie, że K. M. (1) od początku podjęcia interwencji był agresywny, nie wykonywał poleceń, co stało się powodem do założenia mu kajdanek na ręce z tyłu. W czasie tej czynności K. M. (1) chcąc udaremnić zakładanie kajdanek uderzył P. R. rękami w okolice prawej ręki. Następnie w czasie przejazdu do Komisariatu Policji W. K. M. (1) używał wobec P. R. słów powszechnie uznawanych za obelżywe, które P. R. szczegółowo przytoczył w treści zeznań składanych w postępowaniu przygotowawczym (por. k.20). Natomiast już w Komisariacie w czasie wypełniania dokumentacji K. M. (2) trzykrotnie kopnął P. R. w lewą nogę na wysokości piszczele. Według relacji policjantów K. M. (1) nadal nie stosował się do wydawanych poleceń, co spowodowało użycie wobec niego chwytu transportowego celem posadzenia na miejscu. K. M. (1) natomiast wypowiadał pod adresem P. R. groźby pozbawienia życia jego i jego rodziny (por. k.9, k.26)

Powyższe okoliczności dotyczące przebiegu interwencji przy sklepie (...) potwierdził w swoich zeznaniach świadek P. W., wskazując, na to, że mężczyzna wcześniej awanturujący się w sklepie następnie awanturował się z policjantami, przeklinał, choć świadek nie pamiętał co mówił (k.6) jak również świadek W. W., który opisał, że oskarżony używał wulgarnych słów wobec interweniujących policjantów (k.62)

Sąd uznał zeznania tych świadków za całkowicie wiarygodne. Zeznania te korespondowały ze sobą a wersje zdarzeń podane przez obu funkcjonariuszy policji były ze sobą całkowicie zbieżne. Ponadto podkreślić należy, że świadkowie byli dla oskarżonego osobami całkowicie obcymi i nie mieli żadnego interesu w tym, aby go bezpodstawnie obciążać.

Trzeba zauważyć, że zapis z monitoringu znajdujący się na k.20 akt jest zapisem zdarzenia przed interwencją policji. Zapis ten pozwalał jednak na zweryfikowanie twierdzeń świadków odnośnie przebiegu wcześniejszego zdarzenia.

Jak wskazywali świadkowie wobec oskarżonego zostały zastosowane środki przymusu bezpośredniego w postaci opisanych przez świadków chwytów obezwładniających i dźwigni transportowej czyli atrybuty policji zgodne z treścią ustawy z dnia 06 kwietnia 1990r. o policji a także ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej.

Oceniając wyjaśnienia złożone przez oskarżonego Sąd zauważył, że o ile w postępowaniu przygotowawczym oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów choć jak wskazywał dokładnego przebiegu zdarzeń nie pamięta z uwagi na spożyty alkohol i nie wyklucza że zachowywał się agresywnie w stosunku do policjanta, to na rozprawie zmienił swoją relację.

W ocenie Sądu zmiana wyjaśnień oskarżonego nie została w sposób logiczny uzasadniona. Twierdzenie bowiem, że wyjaśnienia składane w postępowaniu przygotowawczym sprowadzało się do opisanie mu przebiegu zdarzenia przez przesłuchującego go policjanta a on jedynie wyjaśnienia te podpisał w uwagi na to, że w stanie w jakim się znajdował podpisałby wszystko nie były przekonujące. Trzeba bowiem zauważyć, że o niewłaściwym zachowaniu oskarżonego

wobec interwenującego wobec niego P. R. zeznawali nie tylko przeprowadzający tą czynność funkcjonariusze policji ale również osoby postronne (P. W., D. T., W. W.) zupełnie nie zainteresowane tym czy ich relacja wpłynie negatywnie na sytuację procesową oskarżonego.

Oskarżony w złożonych wyjaśnieniach wskazywał na to że w czasie zdarzenia znajdował się pod wpływem alkoholu, czemu przeczyły relacje funkcjonariuszy policji. P. R. wskazywał mianowicie że oskarżony nie przejawiał objawów spożycia alkoholu, jego mowa nie była bełkotliwa, wszystkie zdania formułował wyraźnie a woń alkoholu nie była wyczuwalna (k.109), natomiast Ł. C. wskazał, że według niego poza alkoholem mógł być pod wpływem jeszcze innych środków powszechnie nazwanymi narkotykami czy dopalaczami, zastrzegając że jest to jego subiektywne odczucie. Trzeba zauważyć że w aktach brak dowodu aby zostało przeprowadzone badanie oskarżonego na zawartość alkoholu choć okoliczność ta nie wyklucza, że oskarżony jak twierdził znajdował się pod jego wpływem, choć P. R. wskazywał, że takich objawów u oskarżonego nie zaobserwował.

Gdyby nawet oskarżony w czasie zdarzenia znajdował się pod działaniem alkoholu to należało zauważyć że treść opinii sądowno - psychiatrycznej, która w ocenie Sądu nosiła walor rzetelności, wskazywała na to, że alkohol w przypadku oskarżonego w typowy sposób obniża intelektualną kontrolę zachowań i sprzyja wyzwaniu agresji.

Ponadto Sąd dysponował dowodami z dokumentów w postaci protokołu zatrzymania oskarżonego, opinii sądowno – psychiatrycznej, jak również danymi o karalności oskarżonego które uznał za rzetelne.

Zostały one sporządzone przez powołane do tego organy w zakresie ich właściwości. Nadto, dowodów tych nie podważała żadna ze stron, do czego i Sąd nie znalazł podstaw, jak również nie ujawniono w zgromadzonym materiale dowodowym innych dowodów mogących mieć wpływ na ocenę odmienną od przyjętej.

W świetle dokonanych ustaleń faktycznych i przeprowadzonej oceny dowodów Sąd uznał, iż oskarżony swoim działaniem wyczerpał ustawowe znamiona przestępstw z art.224§2 k.k. i 222§1 k.k. w zw. z art.11§2 k.k. oraz z art.226 § 1 k.k.

W ocenie Sądu zachowanie oskarżonego opisane w punkcie I części wstępnej wyroku polegało na użyciu przemocy wobec funkcjonariusza policji P. R. w postaci uderzania i kopania czym oskarżony naruszył jego nietykalność cielesną co miało miejsce podczas i w związku z wykonywaniem przez niego obowiązków służbowych w celu zmuszenia go do zaniechania prawnej czynności służbowej zatrzymania. Relacja P. R. wskazywała również na to, że oskarżony w czasie czynności podejmowanych wobec niego już w Komisariacie Policji poza przemocą wobec tego funkcjonariusza groził mu również pozbawieniem życia jego i rodziny i relację tą powtórzył na rozprawie, przy czym element ten nie został objęty prokuratorskim opiem czynu, wskazującym jedynie na użyciu przemocy wobec P. R.. Trzeba zauważyć, że dyspozycja art.224§2 k.k. operuje dwoma rodzajami czynności sprawczych mianowicie użyciem przemocy jak i groźby bezprawnej wobec funkcjonariusza publicznego celem zmuszenia go do przedsięwzięcia lub zaniechania prawnej czynności służbowej, przy czym podjęcie jednej z nich wystarczające jest do realizacji znamion przestępstwa.

Trzeba zauważyć, że zgodnie z treścią art.66 ustawy o policji policjant podczas lub w związku z pełnieniem obowiązków służbowych korzysta z ochrony przewidzianej w Kodeksie karnym dla funkcjonariuszy publicznych.

Niewątpliwie funkcjonariusze policji w tym P. R. wykonywali obowiązki służbowe, zaś zgromadzone dowody nie wskazywały na to, aby to funkcjonariusz policji zachował się w sposób niewłaściwy wobec K. M. (1).

Zachowanie oskarżonego w dniu 06 listopada 2014r. wobec funkcjonariusza policji P. R. wypełniło również znamiona czynu zabronionego z art. 226 § 1 k.k., którego dopuszcza się ten, kto znieważa funkcjonariusza publicznego lub osobę do pomocy mu przybraną, podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych. Wymienione przestępstwo jest typem szczególnym (kwalifikowanym) w stosunku do przestępstwa znieważenia człowieka (art. 216 k.k.) Najczęściej zniewaga ma formę wypowiedzi słownej (użycia słów wulgarnych, epitetów), może być też wyrażona w piśmie lub za pomocą wizerunku (np. list o obraźliwej treści, karykatura) albo obraźliwym gestem (por. A. Marek. Komentarz do art. 226 k.k. i 216 k.k., Komentarz LEX 2010).

Oskarżony podczas zajścia w dniu objętym zarzutem wyzywał funkcjonariusza Policji P. R. używając słów powszechnie uznawanych za obelżywe. Jego postępowanie wyczerpało zatem znamiona czynu zabronionego z art. 226 § 1 k.k.

Oskarżony w chwili popełnienia zarzucanych mu czynów będąc niewątpliwie świadomym bezprawności przedsięwziętych czynów, opisanych w punktach I i II zdecydował się na ich wykonanie i tym samym naruszenie norm prawnych. W związku z tym wina oskarżonego nie budzi żadnych wątpliwości. W świetle treści nie kwestionowanej przez strony opinii sądowo – psychiatrycznej nie istniały okoliczności związane ze stanem zdrowia psychicznego oskarżonego które mogłyby jego winę umniejszać lub wyłączać.

Wymierzając kary za przypisane czyny Sąd w pierwszej kolejności miał na uwadze granice ich zagrożenia ustawowego karą i tak w przypadku czynu z art.226§1 k.k. grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku, zaś za czyn z art.222§1 k.k. i art.224§ 2 k.k. karą pozbawienia wolności do 3 lat.

Przy wymiarze kar Sąd miał na uwadze znaczny stopień społecznej szkodliwości popełnionych czynów sposób ich dokonania oraz motywację oskarżonego.

Kierując się powyższymi wskazaniem Sąd wymierzył oskarżonemu kary za czyn I - 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaś za czyn II – 3 miesięcy pozbawienia wolności w przekonaniu, iż spełni ona cele kary zarówno wobec oskarżonego jak i w zakresie społecznego oddziaływania kary.

Wymierzając oskarżonemu kary za poszczególne czyny tj. kary pozbawienia wolności w dolnych granicach zagrożenia ustawowego Sąd baczył, aby ich dolegliwość nie przekraczała stopnia winy oraz społecznej szkodliwości popełnionych przez niego czynów.

Sąd uznał, że wymierzona kara pozbawienia wolności będzie adekwatna do stopnia zawinienia oraz społecznej szkodliwości czynów oraz uczyni zadość wymaganiom art. 53 § 1 i § 2 k.k. W przekonaniu Sądu kary pozbawienia wolności w orzecznym wymiarze spełnią stawiane karze cele zapobiegawcze i wychowawcze w odniesieniu do oskarżonego. Winny one unaocznic oskarżonemu naganność jego zachowania oraz zapobiec powrotowi do naruszania przez niego porządku prawnego. Natomiast w ramach prewencji ogólnej wymierzona oskarżonemu kara, z jednej strony powinna odstraszać potencjalnych sprawców tego rodzaju występów, a z drugiej ukazując naganność tego rodzaju zachowań oraz nieuchronność kary, winna pozytywnie kształtować świadomość prawną społeczeństwa.

Z uwagi na to, że przypisane czyny były popełnione w podobnym czasie i orzeczono za nie kary jednorodnjowe Sąd wymierzył oskarżonemu karę łączną na zasadach określonych w art.85k.k. i art.86§1 k.k. (w brzmieniu sprzed 01.07.2015r.) Sąd orzekł wobec oskarżonego łączną karę 6 miesięcy pozbawienia wolności a zatem zastosował zasadę pełnej absorpcji mając na uwadze tak zbieżność czasową przypisanych czynów jak i przekonanie iż wymierzona kara będzie wystarczającą dla zapobieżenia powrotowi do przestępstwa.

Przyjmując pozytywną prognozę kryminologiczną oskarżonego, Sąd zawiesił oskarżonemu wykonanie łącznej kary pozbawienia wolności na okres próby 3 lat. W ocenie Sądu jest to okres wystarczający na zapewnienie prewencyjnego oddziaływania na oskarżonego, jak i dla weryfikacji postawionej prognozy kryminologicznej.

Sąd oddał oskarżonego w tym czasie pod dozór kuratora sądowego na podstawie art.73§1 k.k. uznając to za konieczne dla realizacji celów kary w szczególności zmotywowania oskarżonego do przestrzegania porządku prawnego w przyszłości, szczególnie wobec faktu znacznego zaostrzenia przepisów dotyczących możliwości warunkowego zawieszenia wykonania kary wobec sprawców uprzednio karanych dokonanej z dniem 01 lipca 2015r.

Mając na uwadze że orzeczenie zapadło po 01 lipca 2015r. Sąd zdecydował o zastosowaniu wobec oskarżonego przepisów względniejszych którymi były uprzednio obowiązujące, zarówno mając na uwadze okoliczności związane z zasadami orzekania kary łącznej, jak dotyczące możliwości warunkowego zawieszenia wykonania kary, w tym również konieczności nałożenia obowiązków wskazanych w art.72 k.k.

Z uwagi na to, że na rozprawie doszło do przeproszenia pokrzywdzonego Sąd zaniechał orzekania takiego obowiązku na podstawie art.72§1 pkt 2 k.k.

Orzeczenie o dowodach rzeczowych zabezpieczonych w toku postępowania oparte zostało na treści art.44§2 k.k.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. Sąd zaliczył na poczet wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności oskarżonemu okres zatrzymania wynikający z protokołu zatrzymania.

Nie znajdując podstaw do zwolnienia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, Sąd zasądził je na rzecz Skarbu Państwa w wysokości 90 zł oraz wymierzył opłatę w kwocie 120 zł na podstawie art.1 i art.2 ust.1 pkt 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych.